

solum significat rem possibilem, quæ ut sic nihil actu est, d. 36, s. 1.
Esse in Christo tantum est unum, perfectum, substantiale, et completum, s. 2.
Esse Christi non est unum per omnimodam simplicitatem, sed per admirabilem compositionem et substantialem unionem, ib.

EUCCHARISTIA.

Eucharistia vere continet corpus Christi, d. 7, s. 2.
Eucharistia, quando corrumpitur, quomodo accidentia transeant in aliam materiam, d. 8, s. 4.
In Eucharistia Christus datur secundum realem presentiam, et non secundum unionem personalem, sed accidentalem, d. 9, s. 2.
In Eucharistia unio hypostatica iterum fit per verba consecrationis, d. 10, s. 2.
Eucharistiæ mysterium, in quo unio hypostatica iterum atque iterum renovatur, Christus meruit, s. 5.
In Eucharistia an speciali modo Pater et Spiritus Sanctus contineantur, d. 12, s. 1.
In Eucharistia, licet idem corpus constituatur sub diversis speciebus, non tamen idem est modus existendi, d. 13, s. 2.
In Eucharistia Verbum æque divinum est per concomitantiam sub speciebus panis et vini, d. 15, s. 6.
Eucharistiæ mysterium per scientiam infusam a Christo cognosci potuit et comprehendere, d. 27, s. 6.
Eucharistiæ mysterium per ubiuitatem destruitur, d. 32, s. 4.

EXISTENTIA.

Existencia non potest proprie pendere a subsistentia, sed potius e converso, d. 8, s. 1.
Existencia actualis potest conservari sine subsistentia, ut in incarnatione factum est, s. 4.
Existencia est conditio magis necessaria ad agendum, quam subsistentia, s. 3.
Existencia est illud esse quo res habet, ut sit aliquid in actu, seu actualis entitas distincta ab ente in potentia, d. 5, s. 4.
Existere per se, seu perseitas existendi in rebus creatis, non convenit naturæ formaliter per seipsam, seu per existentiam suam, sed per aliquid reale distinctum, d. 11, s. 3.
Modus existendi per se perfectio simpliciter simplex est in Deo, d. 22, s. 2.
Existencia absoluta in Deo vere est subsistentia, ib.
Existere aliquam entitatem per existentiam vel entitatem realiter a se distinctam impossibile est, d. 13, s. 1.
Existencia et esse quomodo differant, d. 36, s. 1.
Existencia humanitatis Christi est incompleta, ib.
Existencia ablata nihil manet in re quod assumi possit, s. 2.
Vide Essentia, Esse.

F

FELICITAS.

Felicitas hominis quo modo incarnationis beneficio complenda fuit, d. 3, s. 3.
Felicitas seu gloria æterna in sui radice gratis datur, d. 4, s. 9.

Vide Beatitudo, Visio.

FELIX.

Felicis hæresis fuit, Christum esse filium Dei adoptivum, d. 7, s. 3.
Felix, licet non disertis verbis Nestorii errorem fuerit professus, illum tamen in re habuit, d. 49, s. 3.

FIDES. FIDES IN CHRISTO.

Fidei nostra mysteria, etsi supra rationem sint, non tamen contra, d. 2, s. 4.
Fides in Christum explicita ante lapsum homini fuit necessaria, d. 4, s. 21.
Fides prout est virtus Theologica, in Christo non fuit, d. 18, s. 1.
Fides prout est virtus moralis et fidelitatem significat, in Christo fuit perfectissima, ib.
Ad fidem duo actus concurrunt intellectus et voluntatis, ib.
Fidei nostræ certitudo in eo maxime fundatur, quod Christus habuerit infallibilem cognitionem, d. 24, s. 3.
De essentia fidei est, ut nitatur divina auctoritate credita, et non evidenter cognita, d. 27, s. 2.

FILIATIO, FILIUS.

Filius quare potius debuerit incarnari, quam Pater et Spiritus Sanctus, d. 12, s. 1.
Filius assumpsit humanitatem in eo quod ei proprium est, non in eo quod commune Sanctissimæ Trinitati, s. 2.
Fili adoptivi Dei, omnes qui præcesserunt Christi adventum, fuerunt, d. 48, s. 2.
Fili adoptivi sunt omnes iusti, etiamsi præsciti sint, secus qui in peccato mortali vel originali sunt, etiamsi sint prædestinati, ib.
Filiatio ad Deum quibus modis accipi possit, d. 49, s. 1.
Filiatio qualiter dicenda sit proprietas personæ, et non naturæ, s. 2.
Filiatio divina participata duplex: adoptiva et naturalis, ib.
Filius Dei Christus in quantum homo, d. 2, s. 1.
Qualiter, s. 1.
Filiationis huius fundamentum est ipsa gratia unionis, s. 1.
Filiatio hæc in Christo tantum est ratio rationis, nec aliquid realem supra unionis gratiam superaddit, ib.
Humanitas Christi nullatenus dici potest filia, ib.
Filius Dei adoptivus Christus in quantum homo dici non potest sed naturalis, s. 2.
Non tamen in eo rigore quo ratione æternæ generationis naturalis filius dicitur, s. 2.
Filiatio hæc Christi ut hominis nullatenus competit humanitati propriæ et secundum se, sed per se primo competit huic personæ compositæ, ib.
Si filiatio consequeretur in Christo ad infusionem gratiæ habitualis, non esset adoptiva, sed potius naturalis, ib.
Nulla filiatio Christo convenit ratione gratiæ habitualis, s. 1.
Filiatio naturalis Christi, et ea quam habet ratione æternæ generationis, et filiatio adoptiva, inter se comparantur, s. 2.
Filiationes Christi, licet tantum in re sint duæ, tamen tres ratione nostrâ distinguuntur propter naturalis filiationis eminentiam, et qualiter, ib.

Spiritus Sanctus si assumeret humanitatem, esset, in quantum homo, filius Dei naturalis, ib.
Hæc propositio *Christus est filius Dei naturalis*, est simpliciter de fide, sicut hæc: *Christus, in quantum homo, est filius Dei naturalis*, designando suppositum, s. 3.
Si vero naturam designet, in uno sensu est falsa, in alio autem vera, licet sub opinione, ib.
Hæc propositio: *Christus est filius adoptivus*, simpliciter est hæretica, et etiamsi addatur, *in quantum homo*, designando suppositum, s. 2.
Imo etiamsi naturam designet, falsa est, non tamen hæretica, s. 3.

FINIS.

Finis intentio an in Deo supponat scientiam mediorem, varia Theologorum placita, d. 5, s. 1.
Omnis intentio finis supponit scientiam mediorem, saltem ut possibilium seu sufficientium, non vero ut futurorum.
Finis intentio efficax supponit in Deo scientiam mediorem efficaciam et futurorum, saltem conditionatam, id.
Finis non pendet a medio, tanquam a ratione propter quam finis intendatur, sed solum pendet ab illo quoad executionem, ib.
Finis intentio includit in virtute volitionem mediorem, ib.
Utilitas mediæ ad finem debet aliquo modo supponi in medio, ib.
Finis intentio an ita sit prior ratione in Deo quam electio, ut ab hac non pendeat, ib.
Finis intentionem ratione esse priorem electione mediorem aliud est quam esse omnino independentem ab illa, ib.
Finis intentionem esse simul eum electione mediorem quo sensu sit verum, ib.
Finis intentio est prior in Deo electione mediorem, in quantum finis est ratio volendi mediæ, et non e converso, ib.

FOMES.

Fomes consistit in resistentia sensualis appetitus ad rationem, d. 31, s. 6.
Fomes potest in actu primo et secundo considerari, et quid sit, ib.
Fomes peccati in Christo locum non habuit, ib.
Neque in actu secundo, d. 34, s. 2.
Neque in actu primo, ib.
Fomes ut extingueretur in statu innocentiae, necessaria fuit aliqua perfectio, vel specialis Dei providentia, d. 31 s. 6.
Fomitem esse qualitatem quamdam morbidam quidam, sed improbabiler, opinantur, d. 34, s. 2.
Et quid sit, ib.
Fomitis motus sine peccato esse possunt, sed sunt indecentes et turpes, ib.
Fomitis motus Christus pati non debuit, etiam ut nobis exemplum tentationum superandarum præberet, ib.
Fomes etiam quoad actum primum in Christo non fuit, nec esse potuit etiam de potentia absoluta, ib.
Fomes per quid in Christo extinctus sit, ib.

FORMA. FORMALIS CAUSA.

Forma non actualat nisi subjectum sibi proportionatum, d. 6, s. 2.

Formalis causæ effectus sine causa formali cur non sit, d. 6, s. 2.
Formæ, quæ in abstracto non prædicantur de se invicem, in concreto prædicantur nisi propter conjunctionem in eodem supposito, d. 7, s. 3.
Forma substantialis separata a materia uniri potest hypostaticè Verbo, d. 14, s. 3.
Formæ, quæ educuntur de potentia materiæ, non prius sunt a Deo solo quam sint per actionem quæ concurrat cum causa secunda ad earum educationem, d. 31, s. 9.
Forte particula, cum in Scriptura divina conjungitur cum divinæ scientiæ promissione, non indicat incertitudinem, sed aliquod mysterium, d. 4 s. 8.

FUTURA CONTINGENTIA.

Futura contingencia propriissime ex liberis actibus pendet, d. 27, s. 2.
Futura contingencia cognoscere, licet proprium Dei sit, per lumen tamen supernaturale a creatura cognosci possunt, ib.
Futura contingencia cognoscere, ad consummatum prophetiæ donum et munus doctoris perfecte exercendum, necessarium, ib.
Futura contingencia quomodo Christus cognoverit per modum intuitivæ cognitionis, ib.
Futurorum omnium cognitio in determinationem divinæ voluntatis revocanda non est, ib.
Futurum rem esse, nihil reale ponit in re possibili, quod sit representabile per aliquam imaginem objectivam, ib.
Futura contingencia per scientiam infusam Christi abstractivè cognosci potuerunt, ib.

G

GLORIA.

Gloriam corporis nemo mereri potest sine gloria animæ, nisi hanc prius habeat, d. 49, s. 3.
Vide Gratia, Visio, Beatitudo, Felicitas, Lumen Gloriæ.

GRATIA HABITUALIS. GRATIA UNIONIS.

Gratia habitualis et unionis, quomodo differant in influxu actuum ab illis proficiscentium, d. 4, s. 4.
Gratia quæ supponitur justitiæ, in tantum diminuit perfectionem ejus, in quantum est quædam virtualis remissio debiti gratis facta, s. 7.
Gratiam infinitam persona finita habere non potest, ib.
Gratia habitualis est causa formalis remissionis peccati, s. 8.
Differentia quæ est inter gratiam habitualement et actum contritionis et dilectionis Dei supernaturalis in ordine ad justificationem, ib.
Gratia habitualis simpliciter est perfectior quocunque actu supernaturali, ib.
Gratia habitualis est primaria quædam participatio divinæ naturæ, ib.
Gratia et habitus infusi ordine naturæ in nullo genere causæ antecedunt contritionem, quæ est dispositio ad illos, ib.
Gratia habitualis de potentia absoluta posset esse in eodem subjecto cum peccato, ib.
Non vero ex natura rei, ib.
Gratia prima non solum excitans, sed etiam sanctificans et habitualis datur gratis, s. 9.

- Gratiæ augmentum non gratis, sed ex meritis tribuitur, d. 4, s. 9.
- Sine gratia divina nihil homo potest facere quod ad vitam æternam conferat, s. 11.
- Gratia sanctificans est fundamentum totius iustitiæ, meriti, et satisfactionis apud Deum, ib.
- Gratiæ connaturale est, ut per opera sua possit expellere peccata venialia, s. 12.
- Et consequenter est ei debitum debito connaturalitatis, ut opera ejus acceptentur in satisfactionem pro culpis venialibus, ib.
- Gratia in ordine rerum est altioris quam ipsa anima, d. 9, s. 2.
- Gratia unionis non est in genere gratiæ habitualis, sed in superiori, ib.
- Gratia dicitur, et ipsa Dei voluntas gratis aliquid dantis, et ipsum gratuitum Dei donum, ib.
- Gratia unionis proprie est unio substantialis, et potest dici de ipsa Verbi persona, ib.
- Gratia unionis non potest dici naturalis homini Christo tanquam proveniens ex propriis humanæ naturæ, ib.
- Neque etiam est naturalis Christo, prout naturale est idem quod debitum; quomodo gratia habitualis illi est naturalis, ib.
- Gratia unionis potest dici naturalis, non absolute, sed respective, d. 10, s. 1.
- Gratia habitualis non est dispositio ad unionem hypostaticam necessario requisita, s. 2.
- Gratia habituali nulla est excellentior qualitas, nec magis ordinans animam, ib.
- Gratia habitualis Christi non est gratia adoptionis, ib.
- Gratiam habitualemente esse physicam vel moralem dispositionem ad unionem hypostaticam omnino implicat, ib.
- Gratia habitualis ex vi suæ specificæ naturæ non ordinatur ad gratiam unionis, sed ad visionem beatam, qua consecuta, dicitur consummata, ib.
- Gratia habitualis Christi ordinata est a Deo ad unionem hypostaticam, non ut ad finem qui per eam acquiritur, sed ut ad finem cui inservit, ib.
- Gratiam habitualemente esse instrumentum physicum ad efficiendam unionem hypostaticam absolute non implicat; secus si simul eidem naturæ utraque gratia conferatur, ib.
- Gratia habitualis, ex natura sua non requirit gratiam unionis, tamen gratia unionis postulat gratiam habitualemente ut proprietatem sibi debitam, ib.
- Gratia prima cur sub meritum cadere non dicatur, s. 4.
- Gratia et liberum arbitrium in medio sejungi non debent, s. 5.
- Gratia est participatio divinæ naturæ cui respondet participatio divinæ operationis, d. 13, s. 2.
- Gratia in Christo, et ipsius naturam perficit, et est principium perficiendi alios, d. 17, s. 6.
- Gratia habitualis in Christo fuit propter tria, ib.
- Gratia est aliquid inhærens in anima, quæ in actuali et habitualemente distinguitur, s. 1.
- Gratia unionis talis est, ut nullam admittat secum peccati maculam, ib.
- Gratia unionis præcise non confert omnem iustitiæ et sanctitatis perfectionem extensivam, ib.
- Gratia habitualis non fuit necessaria Christo ut esset gratus et Deo sanctus simpliciter, ib.
- Nec ad merendum, d. 39, s. 1.
- Fuit tamen illi necessaria ad consummatam perfectionem extensivam, seu statum sanctitatis, d. 18, s. 1.
- Et ad operandum connaturali modo, d. 39, s. 1.
- Gratiam esse quid permanens de fide est, d. 18, s. 2.
- Gratia hæc in Christo et in nobis ejusdem rationis est, ib.
- Gratia habitualis data est animæ Christi simul cum gratia unionis, est tamen posterior quam illa ordine naturæ, ib.
- Gratia Christo facta est naturalis ratione unionis, ib.
- Gratia habitualis non manat a Verbo aut ab unione physica dimanatione, aut per veram efficientiam, sed immediate datur a Deo, s. 3.
- Gratia habitualis terminata est in Christo ad certum gradum, non ex natura rei, sed ex divina providentia, ib.
- Gratia secundum habitudinem sibi connaturalem ac physicam non respicit Christum, ut subjectum maxime proportionatum ac connaturale sibi, ib.
- Est tamen in illo tanquam in subjecto sibi convenientissimo, ib.
- Gratia adjuvans tam necessaria fuit animæ Christi ad supernaturales effectus, quam nobis, s. 4.
- Gratiæ gratis datæ sunt actus, qui supra naturam sunt, et divina virtute fiunt in confirmationem fidei, et aliorum profectum, d. 21, s. 1.
- Earum divisio, ib.
- Gratias omnes gratis datas, quæ aliis hominibus communicantur, Christus habuit, s. 2.
- Gratiæ gratis datæ fuerunt in Christo permanentes et per modum actus, ib.
- Gratiæ plenitudinem Christus habuit, ib.
- Estque illi propria, absolute loquendo, d. 22, s. 1.
- Gratia operans significat motionem et auxilium Dei, quo primo movetur homo ut se disponat ad justificationem, d. 21, s. 2.
- Gratia unionis quomodo sit infinita, ib.
- Gratiam habitualemente in pura creatura dari æqualem seu æque intensam, ac fuit in Christo non implicat, ib.
- De potentia tamen ordinaria ad gradum gratiæ Christi, nullus unquam hominum vel Angelorum potuit vel poterit pervenire, ib.
- Gratia habitualis in Christo est finita in entitate sua, et intensione quam in subjecto habet, d. 22, s. 1.
- Gratia nulla finita de se est plenæ adæquata dignitati Christi, ib.
- Gratia habitualis non tantum ratione modi unionis, sed maxime ratione Verbi uniti confertur humanitati Christi, ib.
- Gratia Christi ex eo non fuit infinita, quia impossibile est qualitatem creatam esse infinitam, ib.
- Nam si possibilis esset, data Christo fuisset, ib.
- Gratia Christi secundum quamdam rationem et dignitatem dici potest infinita ex conjunctione ad Verbum, ib.
- Gratia hinc habet ut sit proximum principium infiniti meriti, ib.
- Gratia Christi intensive non potest augeri sub ea ratione qua infinita est, ib.
- Extensive tamen augeri potest, ib.
- Gratiæ plenitudo in quo consistat, ib.
- Gratia nulli subjecto creato est naturalis, s. 2.
- Gratia quomodo in infinitum augeri possit, ib.
- Gratia est forma cui connaturalis est visio beatifica, b.
- Gratia Christi in intentione et mente divina fuit prior omni alia, ib.
- Gratia capitis et personalis in Christo eadem, ib.
- Gratiæ influxus in Christo duplex, d. 23, s. 2.

HEBDOMADA.

- Hebdomadæ nomine in Scriptura quid intelligendum, d. 1, s. 2.
- Hebdomadæ, de quibus Daniel loquitur, componebantur ex annis solaribus non lunaribus, ib.
- Æquales et continuæ fuerunt, ib.
- Quando initium habuerint, ib.
- Et quando finem, ib.

HILARIUS.

- Hilarius non putavit in Christo nullum dolorem fuisse, d. 34, s. 3.
- Explicantur ejus dicta, quibus ille videtur in Christo dolorem negare, ib.
- Non negat in Christo fuisse dolorem, sed naturam doloris, id est, dolori suo merito subjectam, ib.

HOMO. HOMO PURUS.

- Ex hominis lapsu orta maxima necessitas incarnationis, d. 3, s. 3.
- Homo purus, quantumvis sanctus, non potuisset plene et perfecte pro hominis peccato satisfacere, ib.
- Hominis redemptio liberum est Dei opus, d. 4, s. 1.
- Hominem redimi servato iustitiæ rigore, non fuit necessarium, sed convenientissimum, s. 2.
- Homo per peccatum quasi venditus est, et sub dæmonis potestate constitutus, s. 3.
- Homines plures esse salvandos in statu naturæ lapsæ, quam in statu innocentie incertum, s. 4.
- Qua via possit sustineri declaratur, ib.
- Probabilius, tot fore salvandos in statu naturæ lapsæ quot in statu innocentie, ib.
- Homo quantumvis naturali servitute sit Dei servus, est tamen capax proprii domini, s. 5.
- Humanum genus; sicut offendit in uno individuo naturæ suæ, ita satisfacit per aliud, c. 6.
- Homo purus ex perfecta iustitia non potest Deo satisfacere, s. 7.
- Hominis puri opera non habent valorem sufficientem ad satisfactionem omnino æqualem, ib.
- Et unde hoc oriatur, ib.
- Homo purus minus potest pro se satisfacere, quam pro aliis, ib.
- Homo nihil potest operari quod apud Deum condignum valorem ad meritum vel satisfactionem habeat, nisi fuerit vivum membrum Christi, s. 12.
- Homo satisfacit ut membrum Christi, quando satisfacit per gratiam propter Christum acceptam, ib.
- Homo si non peccasset, gratiam et immortalitatem per fidem Christi habuisset, d. 5, s. 5.
- Quod si homo non peccasset, Deus non fieret homo, quo sensu sit verum, ib.
- Et quo falsum, ib.
- Homo quando non potuit mereri incarnationem de condigno, d. 10, s. 5.
- Homo celestis cur Christus dicatur, et homo terrenus Adam, d. 8, s. 4.
- Homo pure viator interdum elevari potest ad intelligendum sine phantasmatibus, d. 28, s. 1.
- Homo, cum non habet gratiam, neque alia supernaturalia dona, quomodo dici potest elevatus ad supernaturalem finem, d. 31, c. 6.
- Homo de Christo et nobis univoce dicitur, d. 31, s. 6.
- Homo factus est Deus, propositio ista rursus explicatur, et varii illius sensus declaratur, ib.

H

HABITUS. HABITUS IN CHRISTO.

- Gratia capitis est principium merendi aliis, d. 28, s. 2.
- Gratia unionis et gratia habitualis potest dici gratia capitis, sed diversa ratione, ib.
- Gratia capitis Christo ita propria est, ut cum eadem perfectione nulli puræ creaturæ communicari possit, ib.
- Gratia qua ratione specialiter participatio divinæ naturæ dicatur, d. 27, s. 1.
- Gratiæ omnes et supernaturalia dona, quæ in Ecclesia conferuntur, per Christi humanitatem tanquam per instrumentum conferri, satis pie et probabiliter credi potest, d. 31, s. 3.
- Gratiæ solus Deus potest esse causa principalis, et quare, d. 30, s. 2.
- Gratia hominum quomodo sit participatio gratiæ Christi, d. 31, s. 4.
- Gratia Patrum antiquorum an a Christi humanitate dependere cœperit, dubitatur, et resolvitur negative, s. 8.
- Gratia unionis sicut per opera non comparatur, ita nec corrupti potest sicut gratia habitualis, ib.
- Ex gratia habituali opera Christi valorem et condignitatem habuerunt ad meritum, d. 39, s. 1.
- Gratiam habitualemente Christus mereri potuisset, si eam aliquo tempore non habuisset, d. 40, s. 1.
- Gratia est in essentia animæ, et comparatur ad alios habitus infusos, ut forma principalis ad suas potentias, s. 2.
- Gratia sanctificans respectu nostri datur gratis, respectu Christi datur nobis iustitia, d. 41, s. 1.
- Gratiæ augmentum et gloriæ, et omnes actus quibus illam meremur, sunt ex meritis Christi, s. 3.
- Gratia qua Deus vult dona sua esse merita nostra, propter merita Christi nobis confertur, ib.
- Gratia habitualis non potest uniri divino supposito, nisi media humanitate, d. 49, s. 2.
- Gratia unionis communicata Christo alterius rationis est a gratia filiorum adoptivorum, ib.
- Vide Meritum, Liberum arbitrium, Prædestinatio.
- Habitus intellectuales quid sint in Christo, d. 24, s. 4.
- Habitus scientiæ duo includit, et quæ sunt illa, d. 28, s. 2.
- Inter habitum et lumen infusum nulla est distinctio in scientia infusa, d. 29, s. 2.
- Habitus fidei non requirit lumen se distinctum, ib.
- Habitus per se infusus datus est Christo, elevans intellectum ejus ad actus scientiæ infusæ, ib.
- Habitus non est necessarius Angelo ad actus scientiæ præter species, ib.
- Habitus non sunt tot quot species intelligibiles, ib.
- Habitus operativus non est productivus alterius, sed activus, d. 31, s. 4.
- Inter habitus vitiosos et reatum poenæ quæ sit differentia ob quam indecens fuerit Deum assumere naturam illis obnoxiam, et non huic, d. 33, s. 2.
- Habitus cur possint inter se univoce convenire, quamvis objecta ipsorum vel actuum analogice tantum convenient, d. 51, s. 3.
- Hæresis ex verbis inordinate prolatis incurritur, d. 35, s. 4.
- De hæreticis, vide in propriis ipsorum nominibus.

Homo genitus est Deus, vera est propositio, quia hic homo per generationem habet ut sit Deus, d. 31, s. 6.
Homo cœpit esse, demonstrato Christo, dici non potest, ib.
 Homo quomodo ut imago Dei adorari possit, d. 54, s. 6.
 Vide Satisfactio, Meritum.

HONOR.

Honor eo major est, quo a majori persona exhibetur, d. 4, s. 3.
 Honor quid sit, et qualiter se habeat ad adorationem, d. 51, s. 1.
 Honorari potest Deus solo interiori motu cordis, s. 2.
 Honor civilis et externus principibus jure naturali debetur, d. 52, s. 1.

HUMANITAS. HUMANITAS CHRISTI.

Humanitas unita tribus personis non esset *sanctior neque venerabilior*, quam sit nunc uni tantum conjuncta, d. 4, s. 4.
 Humanitas Christi non prius fuit prœvisa ut existens in esse naturæ, quam prœdestinata ad unionem hypostaticam, d. 5, s. 1.
 Humanitas et ejus subsistentia fiunt per actiones aliquo modo in re distinctas et separabiles, d. 8, s. 1.
 Humanitas Christi distincta actione formatur, et Verbo copulatur, ib.
 Humanitatis Christi conceptio quoad modum fuit supernaturalis, quoad substantiam vero naturalis, ib.
 Unio autem ad Verbum omnino supernaturalis, ib.
 Humanitas Christi prius natura existit quam assumatur a Verbo, ib.
 Humanitas Christi si dimitteretur a Verbo, non desineret esse simpliciter, sed subsisteret in propria, ib.
 Humanitas non advenit Verbo accidentaliter, nec Verbum humanitati nisi substantialiter, s. 2.
 Humanitas est subjectum et non fundamentum relationis ad Verbum, s. 3.
 In humanitate Christi fuit aliqua existentia creata substantialis, sed incompleta, s. 4.
 Humanitas a Verbo dependet in subsistendo, quomodo non pendet a Patre vel Spiritu Sancto, ib.
 Humanitas non manet violenter in Verbo, et cur, ib.
 Humanitas Christi habet naturalem capacitatem ad propriam subsistentiam, sed non appetitum, ib.
 Humanitas quomodo sit in Verbo, ib.
 Humanitati ratione unionis debetur major honor quam cuilibet personæ create, d. 9, s. 2.
 Humanitas Christi ex vi suæ productionis non habet gratiam unionis nisi concomitanter, ib.
 Humanitas Christi, vel anima non meruit, nec mereri potuit electionem suam seu prœdestinationem ad unionem hypostaticam, d. 10, s. 3.
 Humanitas Christi non est capax meriti, ib.
 Humanitas Christi seu anima non meruit suam assumptionem, etiam de potentia absoluta, ib.
 Humanitas Christi prius natura quam assumatur a Verbo, qualiter dici possit per se existens, d. 11, s. 3.
 Humanitas natura sua non est capax subsistentiæ communicabilis, bene tamen per potentiam obedientialem, d. 13, s. 2.

Humana natura secundum dignitatem et secundum necessitatem fuit a Verbo maxime assumptibilis, d. 13, s. 4.
 Humanitas ita Verbo unita est, ut ubicumque sit, illi unita sit, ib.
 Humanitas in duobus locis existens quod in uno habeat personalitatem propriam, et in alio illa careat, et existat in Verbo, non implicat, ib.
 Secus in eodem loco, ib.
 Humanitatem aliunde quam ex stirpe Adæ Verbum potuisset assumere, d. 14, s. 2.
 Humanitas a Verbo assumpta, est unica, individua et singularis, d. 15, s. 1.
 Humanitas hæc non de novo creata est, sed ex stirpe Adæ concessa, ib.
 Humanitas Christi non prius tempore existit, quam sit unita Verbo, s. 8.
 Humanitas ut est quædam natura integra et totalis, assumptibilis est propria, et adæquata assumptione, d. 17, s. 5.
 Humanitatem Christi unctam esse divinitate, Scripturæ more idem est ac esse sanctificatam, d. 18, s. 1.
 Humanitas non potest assumi in puris naturalibus, id est nec grata, nec ingrata Deo, ib.
 Humana natura a Verbo assumi non nisi in statu naturæ integræ, s. 4.
 Humanitas Christi ex vi solius unionis ad Verbum non est facta potentior physice ad operandum, quam ex natura sua esset, d. 31, s. 1.
 Humanitas Christi organum fuit divinitatis, s. 3.
 Humanitas Christi non fuit principale principium ad efficienda miracula, sed solum instrumentale, s. 4.
 Et eodem modo se habet respectu productionis gratiæ, ib.
 Humanitas Christi per solam unionem ad Verbum non constituitur in actu primo ad operandum supernaturaliter, s. 6.
 Humanitas Christi operari potest miraculose, ubi non est localiter præsens, s. 8.
 Humanitas Christi non potuit efficienter operari antequam existeret, instrumentaliter physice, ib.
 Humanitati Christi an fuerit communicata potestas creandi, vel an aliquando ea usa fuerit, ib.
 Humanitas Christi ad quod miraculorum genus assumpta fuerit, ib.
 Humanitas Christi neque æterna, neque immensa dici potest, d. 32, s. 4.
 Humanitas Christi potuit toto mundo fieri præsens, ib.
 Non est ita de facto, ib.
 Humanitas mutans locum secum fert unionem ad Verbum, et ita mutata humanitate, nulla fit in Verbo mutatio, ib.
 Humanitas Christi per unionem ad Verbum facta est impeccabilis, d. 33, s. 2.
 Humanitas Christi, ex quo incepit esse Verbo unita, habuit unicam invariata existentiam, d. 36, s. 1.
 Humanitatem Christi carere scientia beata et infusa, de absoluta Dei potentia non repugnat, d. 38, s. 5.
 Humanitas considerata ut præcisa, a Verbo et amari et laudari potest, d. 53, s. 3.
 Summa excellentia, propter quam est adorabilis humanitas, est gratia unionis, ib.
 Humores omnes immediate fuisse Verbo unitos, auctores tradunt, et probabilius est, d. 15, s. 7.
 Cur excrementa ab Aristotele vocentur, ib.

HYPOSTASIS.

Hypostasis græce, idem quod *suppositum* latine, d. 7, s. 3.
 Hypostasis vox imposita est ad significandam personam, d. 11, s. 3.

I

IDOLOLATRIA. IDOLUM. IDOLODULIA.

Idololatriæ nomine cur falsorum Deorum cultus significetur, d. 51, s. 3.
 Idolum falsam imaginem significat, quæ vel repræsentat quod non est, vel quale non est, d. 54, s. 8.
 Idoli nomen in Scriptura semper in malam partem sumitur, ib.
 Idololatria tunc proprie committitur, cum adoratio soli Deo debita ei, qui Deus non est, communicatur, d. 55, s. 1.
 Erigere Deo imaginem, ut propriam ejus naturam, sicut est, repræsentet, idololatria, ib.
 Error idololatriæ unde ortus, ib.
 Varii modi antiquæ idolorum culturæ, ib.
 Idolodulia est aliquid honorare adoratione Sanctis debita, tali adoratione indignum, ib.
 Idolorum usus qualiter ab imagine differat, vide Imago, ib.

IMAGO. IMAGO DEI, CHRISTI ET ANGELORUM.

Imaginem Sanctorum usum qui hæretici detestati, d. 54, s. 1.
 Variæ causæ ob quas imagines depingi possunt, ib.
 Imago in se continet prototypum in esse repræsentativo, s. 4.
 Imaginum usus licitus et honestus, s. 1.
 Et propter varios et honestos fines in Ecclesia introductus, ib.
 Imagines Sanctorum congrua et honesta templorum ornamenta, ib.
 Non solum licet depingere imagines historiam continentes, sed simplices picturas, ib.
 Dei et Angelorum imagines licite et religiose in usu habentur, ib.
 Non tamen possunt esse nisi metaphoricæ, ib.
 Si semel tamen ad repræsentandum instituantur, sacræ sunt et honorandæ, s. 6.
 Non possunt ad libitum depingi, sed juxta Ecclesiæ usum, in forma in qua aliquando apparuere, s. 3.
 Variæ contra imaginum adorationem hæreses, ib.
 Imagines Sanctorum adorandas honorificeque tractandas, ex sacra Scriptura probatur, ib.
 Ex Ecclesiæ definitione, ib.
 Ex communi usu et traditione, ib.
 Ratione ostenditur, ib.
 Miraculum pro adoratione imaginis B. Virginis factum, ib.
 Ut colantur, quali publica impositione et auctoritate indigeant, s. 6.
 Ex relatione quam habent ad res sanctas quas repræsentant, quodammodo sanctæ dicuntur, s. 3.
 Imaginum adoratio prout ad illas terminatur, respectiva, ib.
 Non autem abusiva, vel impropria, qualis esset si adorari dicerentur ex eo solum, quia ad præsentiam earum prototypa adorantur, ib.
 Non solum actionibus externis adorandæ, sed et aliqua interior adorationis intentio, sine qua vera

adoratio consistere non potest, in eas dirigenda, d. 54, s. 3.
 Varia ad hoc VII Synodi loca ponderantur, ib.
 Adoratio ad præsentiam imaginum tripliciter fieri potest, s. 4.
 Ex præsentia imaginis sumpta occasione, potest prototypum adorari non adorata imagine, ib.
 Et prototypum imagine, et imago propter prototypum uno eodemque actu interiori et exteriori possunt adorari, ib.
 Qua adoratione res repræsentata in imagine propter intrinsicam suam excellentiam primario adoratur, ib.
 Tota ratio adorationis imaginum est excellentia prototypi, ib.
 Adoratio qua imago simul cum prototypo coadoratur, respectiva est prout ad imaginem terminatur, ib.
 Imagines licet non possint adorari nisi propter exemplar, possunt tamen in se et proprie adorari, non adorato directe et ut quod exemplari, s. 5.
 Qui modus adorationis rectus est et honestus, ib.
 Cum hoc modo imago adoratur, eadem, qua res aliæ sacræ inanimes, adoratione colitur, ib.
 Idem habitus ad exemplaris et imaginis propter ipsum adorationem inclinatur, ib.
 An hæc imaginis adoratio ut ab exemplari præcisa dicenda sit latria, ib.
 Tota hæc adoratio imaginis quantumvis præcisa in exemplar refertur, et qua relatione, ib.
 Varia dicta Conciliorum qualiter cum hoc modo adorationis stare possint, ostenditur, ib.
 Patrum etiam testimonia explicantur, ib.
 Imago ut in actu exercito considerata semper proponit exemplar ut objectum primario adorandum, cum quo ipsa coadoretur; secus si tantum prout res quædam sacra concipiatur, ib.
 Cur ejusdem personæ uni imagini major deferatur quam alteri, ib.
 Qualiter in omni imaginum adoratione idem motus sit in istam, qui in exemplar, ib.
 Adoratio Dei vel Christi pariter circa terram et imaginem exerceri valet; at terra tunc non adoratur, secus imago, et quare, ib.
 Irreverentia facta imagini ex contemptu exemplaris multo major quam facta ex sola irreverentia erga res sacras, ib.
 Dei et Angelorum imagines quamvis metaphoricæ, eodem duplici modo cultus, quo reliquæ imagines, adorandæ, s. 6.
 Usus et adoratio imaginum non est in præcepto naturali, nec divino, ib.
 Consuetudo tamen Ecclesiæ circa imaginum usum est instar præcepti, et quando obliget, ib.
 Supposito sacrarum imaginum usu, duplex de earum adoratione ex ipsa rerum natura præceptum oritur, affirmativum unum, negativum aliud, s. 7.
 Imaginum usus contra idolorum cultum inventus, s. 8.
 Quantum inter imaginum adorationem et idolorum cultum intersit, et inter imagines et idola, ib.
 Imagines nostræ, neque idola, neque simulacra, neque sculptilia nominandæ, id.
 Imaginis sanctificatio non consistit in unctione vel benedictione aliqua, sed in repræsentatione personæ sacræ, s. 5.
 Imagini sacrificium offerri non potest, neque ad